

O ta opoj, ko prostor zgane
se kakor dolg poljub zgubljen,
ki za nikogar ne nastane
in usahne spet nepotešen.

Ne čutiš: rajska slast plašljiva
se umika kot nasmeh zastrt,
od roba ustnic se razliva
in zgublja v enoglasje črt.

Kot žezlo rožnatih obrežij,
ki zlat večer jih pomiri,
je ta perut v belini snežni,
ko v žar zapestnice zdrsi.

SONET

Paul Verlaine

Pred zimskim gozdom toži glas rogá,
kot krik sirotnega srca doni
in tam pod hribom v vetru onemi,
ko blodno, v sunkih trga se iz dna.

V njem volčja duša joka žalostna,
glas vstaja pod nebo, kjer že medli
umirajoče sonce in budi
mi čar in z njim tesnobo v dnu srca.

Da tiše tožba lila bi čez breg,
se v dolgih, gostih črtah usiplje sneg,
zastre zahod, rdeče obsijan.

In zrak se zdi kot lahen vzdih mehak,
tako samotni je večer in blag,
ki mu v naročju dremlje kraj zaspan.